

ПРЕС КЛИПИНГ

17. јун 2019.

НАСЛОВИ

Прво стручна обука па на посао(стр.3)

Гујаничић: Колико буде слоге, толико ће бити и (радничких) права(стр.3)

Годоминци сутра у Министарству привреде, ако не буде договора најављују штрајк глађу(стр.5)

Прво стручна обука па на посао **Р. Др.**

Према последњим подацима Националне службе за запошљавање, у Србији посао ишчекују 551.572 особе, а међу њима је више од половине жена

ДОК велике фабрике које запошљавају по неколико хиљада радника своје погоне отварају махом у већим градовима, више од 40 одсто незапослених у Србији живи у малим и неразвијеним општинама. Велике средине нуде боље могућности за проналажење посла, али последњих година траје велика борба да незапослени и у малим местима добију више шанси за запослење.

Према последњим подацима Националне службе за запошљавање, у Србији посао ишчекују 551.572 особе, а међу њима је више од половине жена. Статистика показује да највећи број њих има завршену основну или средњу школу, а послове, као по правилу, најтеже добијају млађи од 30 и старији од 50 година, Роми и особе са инвалидитетом.

Статистика показује да је на бироу рада 235.383 незапослених у локалним самоуправама из треће и четврте категорије развијености, где се послови најтеже налазе. Пут до радне књижице у овим местима у последње време све чешће води преко програма стручне праксе за стицање квалификација и вештина. Привредници уз то, захваљујући мерама политике запошљавања, добијају конкретну подршку условљену отварањем нових радних места.

Општини Мионица кроз пројекат "Норвешка за вас", тако, недавно је одобрена подршка за организацију тромесечне стручне обуке за угоститељство, коју ће похађати 24 особе. Реч је о курсевима за конобаре, куваре и рад на одржавању хотела. Саставни део обуке је и учење енглеског и рада на рачунарима.

- Свака подршка која води оспособљавању људи и њиховом лакшем запошљавању, попут норвешке помоћи, много нма значи - каже Катарина Чапрић, задужена за обуку у Мионици. - Наша општина је мала, а без посла је већи број Рома и других група које тешко долазе до посла. У припреми је и већи пројекат који ће на сличан начин оспособити и до стотину незапослених.

Danas.rs

Гујаничић: Колико буде слоге, толико ће бити и (радничких) права

Пише: Подунавље.инфо

Милета Гујаничић, доскорашњи председник Независног синдиката металаца у Хестилу, изјавио је за Подунавље.инфо да је недавно отпуштање запослених на одређено време у смедеревској Железари, којом газдује Хбис груп Србија, последица квота.

А за ове неправилности, рекао је да је одговоран српски менаџмент, уз оцену да би ситуација могла додатно да се искомпликује приликом преговора за нови Колективни уговор у септембру.

Каква су права радника у металургији данас, питали смо овог синдикалног лидера, који је свој имиџ бескомпромисног борца за радничка права изградио још током штрајка код америчког послодавца у смедеревској Железари. Претходно смо га замолили за коментар поводом конкретног примера једног од запослених у овој компанији који је био ангажован на одређено време, а када му није продужен уговор, одлучио је да своја права оствари судским путем.

Саша Ђ. је један од радника који је био запослен на одређено време и није му продужен уговор, па је у Основном суду у Смедереву поднео тужбу против Хбис групе. Он у образложењу наводи да је почео да ради у јуну 2016. прво на уговор о ПП пословима, па на одређено у континуитету на по 3, 9 и 12 месеци без прекида до марта 2019. За целокупни период рада тужилац наводи да није имао ни дан боловања нити кашњења на посао. Због недостатка људи, радио је по 16 сати дневно (у две смене) и посао прихватао без поговора.

Тужилац је самохрани родитељ двоје деце, средњошколаца, који су губитком његовог посла, како тврди, остали без средстава за живот, са угроженом егзистенцијом деце и њиховим даљим школовањем. Осим бруто накнаде штете за период који не ради, тужилац захтева да послодавац са њим закључи уговор о раду на неодређено време, сматрајући да је тужени прекршио основне одредбе Закона о раду, у вези са забраном дискриминације.

„Што се тиче случаја поменутог колеге, коме је отказан уговор у марту, сигуран сам да није усамљен и дубоко верујем да је много младих, честитих и поштених радника добило и у међувремену отказ уговора о раду на одређено време, само из разлога квота које су биле десет одсто у свакој целини. Српски менаџмент је одговоран за ове неправилности јер нису постојале никакве процедуре, или их српски менаџмент није поштовао, па су поштени и честити радници добили отказе. Кинески послодавац је, према мојим информацијама, у мају око 350 радника на одређено време запослио на неодређено време, а као поменути колега је најмање 70 запослених на одређено добило отказе“, рекао је Гујаничић.

Ко данас штити права радника

„Шта да вам кажем. Судски процес у области радног права, који смо нас тројица колега покренули, водимо већ трећу годину и да је правде, одавно је требало да буде решен. Ако нисам као председник репрезентативног синдиката могао толико дуго да остварим своја права судским путем, шта тек да кажу ‘обични’ радници. Ко штити њихова права – ови синдикати који од послодавца добијају 15.000 евра годишње ‘за помоћ у синдикалним активностима’. Наравно да не. У правним државама радноправни спорови трају један дан. Нека траје код нас и месец дана, уколико је потребно нпр. вештачење, али три године... Све је јасно, правосуђе није ефикасно. Радник је обесправљен, а за то су криви и сами радници, који не препознају синдикате који заиста желе да штите њихова права, затим сами синдикати, али и правосуђе које дозвољава да радни спорови трају толико дуго. Послодавац, наравно, са друге стране, штити искључиво своје интересе“, наводи Гујаничић.

Од расплета кризе питања челика на глобалном нивоу, пре свега у односима Америке и Кине, и сходно томе производњи и продаји челика, зависиће и судбина једног, већег броја запослених у смедеревској Железари, сматра Гујаничић.

„Колико ми је познато, за овакав ниво производње у свету, са далеко бољом техничком опремљеношћу, довољно је око три хиљаде радника. Верујем да ће кинеска компанија Хбис све урадити да дође на тај број запослених. Сада је на неодређено и одређено време упослено око 4700 радника, заједно са Шапцем и Кучевом, а највише у Смедереву. У Железари ради и око 500 људи преко агенције Манпауер. Ми не знамо колико ће још агенција бити отворено у Железари. Много је лакше да манипулишеш радницима, свеједно ко је послодавац, ако ти закони дозвољавају запошљавање на одређено време и преко трећих лица. Запослени преко агенција, у условима важећег законодавства у Србији, имају далеко мања права од стално запослених и то их ставља у неравноправан, односно дискриминишући положај“, указује Гујаничић и додаје да је обесправљеност радника „дотакла дно“.

Гујаничић наводи да иако три године нису имали контакт са кинеским менаџментом, као Независни синдикат металаца, на чијем је челу био донедавно, немају шта да им замере јер, како је додао „код њих у Кини и не постоји социјални дијалог“.

„Они раде свој посао како су се договорили са друга два синдиката и у складу са потписаним уговором са Владом Србије и и својим интересима. Коректни су према радницима и не мешају се у посао запослених. Радници их не виђају по погонима. Подсећам да су Кинези купили Железару без радника. Према купопродајном уговору са Владом Србије Кинези нису у обавези да се баве производњом челика, што значи да у сваком моменту, на купљеном земљишту Железаре, могу да отворе неку профитабилнију делатност и да, хипотетички, радници Железаре остану без посла. Али, надам се да до тога неће да дође“, казао је Гујаничић и нагласио да као главни проблем у Железари види „постојање два менаџмента – српског и кинеског“.

„Не знамо како ће да изгледа нови Колективни уговор, који треба да буде закључен до краја септембра, али и до сада су у уговорима које смо потписивали са Ју-ес стилем, многа права радника дерогирана, односно изгубљена. Кривицу за то видим код запослених и репрезентативних синдиката. Много је енигми у наступајућем периоду пред запосленима. Верујем да ће кинески менаџмент новим уговором поставити своја правила, имплементирати много тога што је у Кини већ пракса, начин награђивања, стимулације. Нешто ће од тога сигурно бити добро, а нешто и неће. Зато, без обзира на синдикалну припадност, запослени би требало да највеће поверење дају и имају према свом најближем колеги на радном месту. То је најбоља одбрана и заштита радничких права, па и кроз нови Колективни уговор. Колико буде слоге, толико ће бити и права“, закључио је у изјави за Подунавље.инфо донедазни председник Независног синдиката металаца у Хестилу.

Годоминци сутра у Министарству привреде, ако не буде договора најављују штрајк глађу

Пише: Подунавље.инфо

Пољопривредни комбинат „Годомин“, своједобно пољопривредни гигант на нивоу „оне Југославије“, отишао је у стечај 8. јула 2005. године. Четрнаеста годишњица могла би да буде обележена како се, вероватно, нико није надао – штрајком глађу некадашњих радника.

Јер, за тих 14 година мало тога је учињено на решавању њихових проблема које је произвео стечај; социјални програм никада није спроведен, запослени су заостале зараде примили после много муке и много времена – без камате, а неки ни те обезвређене неисплаћене плате још нису добили.

Некада запослени у „Годомину“ се окупљају једном годишње, најчешће баш о тој неславној годишњици, не би ли покушали да реше вишегодишњу муку, али су до сада слабо имали успеха. Витомир Милојевић, један од радника „Годомина“ који се све то време бори за своја и права осталих његових колега објашњава како су недавно били у Председништву Србије и, ако ништа друго, испословали тај сутрашњи пријем у Министарству привреде, на коме се надају договору у вези са њиховим захтевима.

– У Председништву су нас примили Никола Селаковић, генерални секретар и Ивица Којић, шеф Кабинета председника Вучића. Они су дали налог министарствима, пољопривреде, привреде, финансија, рада, да погледају те наше захтеве, да виде шта може шта не може. Сутра нам је заказано у Министарству привреде, ми ћемо поновити наше захтеве, ако нам не исплате ту камату, одмах идемо у Полицијску управу Стари Град, пошто је она надлежна за рејон где је

Председништво, да пријавимо за 8. јул штрајк глађу испред Председништва – најављује Милојевић.

Неисплаћене камате на зараде које су са толико муке и толико кашњења добили само су један од проблема. Инвалидима, рецимо, који су радили у „Годомину“ никада није повезан радни стаж. О социјалном програму, који је обећано да буде спроведен, није било више речи када је фирма отишла у стечај.

Некадашњи радници „Годомина“ већ годинама нуде решење; да се оконча стечај и да се од до сада непродате имовине они намире или да им се преостало земљиште и објекти, које нико није хтео на бројним аукцијама, да на коришћење. По завршетку стечаја, како објашњавају, државна, некадашња друштвена и задружна имовина иду држави, ако повериоци не аплицирају за њу, а радници би онда тражили деобу, да извуку макар део својих потраживања. Али, то је, практично, врзино коло; сва та преостала имовина је под теретом, нека и као део реституције, тако да радници, иако повериоци, не могу да је потражују док се то не реши и – док траје стечај. А стечај је баш потрајао – 14 година!

Недавно изгорела управна зграда ПК „Годомин“ употпуњује жалосну слику, шта је остало од негдањег пољопривредног гиганта, који је између осталог имао хиљаде хектара земље, два велика винска подрума, огромну тада модерну хладњачу, радионицу за амбалажу, семенски центар, више од 140 трактора, камионе, машине, три ресторана, један мотел, одмаралишта у Порторожу и Цриквеници...

Иначе, да не буде забуне, књиговодствена вредност „Годомина“ уочи стечаја била је 17,3 милиона евра, а дуг због кога је комбинат овако завршио био је 10 милиона!

Тог 8. јула 2005. године око 600 радника је добило отказ, њих више од 130 није данас међу живима.